

Johanna Haas
Præstøgade 1
2100 København Ø

Til
Integrationsminister
Birthe Rønn Hornbech
Integrationsministeriet
Hostrupgade 6
1057 Kbh. K

København d.8.6.2009

Åbent brev til integrationsminister Birthe Rønn Hornbech:

I et interview i Politiken d. 4.6 afviser du blankt at forholde dig til UNHCRs kritik af Danmarks påtænkte tvangshjemsendelse af de 282 irakere og kurdere, som på trods af årelange ophold, tvangspassivering og uvished i diverse danske asyllejre ikke har ønsket at indgå en "frivillig" aftale om hjemsendelse. Et par dage tidligere afviste du kategorisk at forholde dig til en rapport fra Red Barnet om forholdene i Irak.

Du hævder i interviewet, at UNHCR altid er "efter Danmark". Hvorfor er de mon det? Endvidere postulerer du, at UNHCR tilsyneladende ikke er klar over, at alle asylsager i Danmark afgøres efter en individuel behandling i Flygtningenævnet. Du ved jo om nogen, at FN også skarpt har kritiseret det faktum, at det i Danmark ikke er muligt at anke Flygtningenævnets afgørelser eller at få sin asylsag prøvet ved en uvildig domstol. I Flygtningenævnet har asylansøgeren heller ikke mulighed for at føre vidner. FN har indgående kendskab til asylbehandlingen i Danmark. Taler du mod bedre vidende - ønsker du som minister at vildlede frem for at oplyse?

Journalisten holder dig ikke fast på Flygtningenævnet. Måske fordi den individuelle sagsbehandling lyder civiliseret og uangribelig, måske fordi du har fået for vane at klandre alle kritikere af den førte politik for deres manglende juridiske forståelse. Man kan selvfølgelig forsøge at intimidere sig til tavshed gennem latterliggørelse og hån. Men er det betimeligt, at betjene sig af hån og spot over for alle dem, der mener noget andet end en selv, hvis man ønsker at fremme borgernes samfundsengagement og deltagelse i den offentlige debat? Synes du egentlig, man kan tillade sig det som integrationsminister?

Som bekendt har Flygtningenævnet siden 2002 bestået af tre personer: Formanden er dommer. To medlemmer er beskikket af integrationsministeren, det ene efter henstilling fra Advokatrådet. Tidligere bestod et nævn af 7 medlemmer: en dommer, tre medlemmer – udpeget af henholdsvis socialministeren, justitsministeren og udenrigsministeren - et medlem udpeget af Advokatrådet samt to medlemmer udpeget af Dansk Flygtningehjælp. Du blander dig ikke i flygtningenævnets afgørelser i asylsager siger du, og det er heller ikke din opgave som minister; men som topfigur og øverste ansvarlige indenfor systemet burde kvaliteten af afgørelserne ligge dig på sinde, selvom de er juridisk uangribelige i forhold til gældende dansk lovgivning, der dog efterhånden bevæger sig på kanten af konventionerne og i visse tilfælde lidt til. Bekymrer det dig ikke, at den nævns sammensætning vi har haft siden 2002 må formodes at være en forringelse i forhold til en individuel og nuanceret sagsbehandling? Det er yderst usandsynligt, at den samlede viden og

adgang til opdateret relevant information hos det reducerede nævn - der ikke kun er reduceret talmæssigt, men også har fået langt smallere ekspertise blandt medlemmerne - er lige så stor i dag som før 2002, finder du det forsvarligt? For slet ikke at nævne, at dem, der kunne varetage asylansøgerens interesser er væk. Der er således ikke meget domstol tilbage over det nævn, der betegnes som "uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan" på Flygtningenævnets hjemmeside.

En forringelse af vidensniveauet og dermed sagsbehandlingskvaliteten i et nævn, hvis afgørelser ikke kan ankes og hvis beslutninger er livsvigtige og livsafgørende for asylansøgere er fatal – for det enkelte menneske og for Danmark som helhed. For vores opfattelse af Danmark som et civiliseret samfund. Hvis Danmark stadig anerkendte de-facto flygtninge ville de afviste irakiske og kurdiske asylansøgere have fået asyl for år tilbage.

I Sverige tildeler man asyl, hvis der er gået lang tid, hvor det af sikkerhedshensyn ikke har været muligt at hjemsende afviste asylansøgere. Kan ministeren oplyse mig om, hvad der har forhindret os i at gøre det samme? Asylansøgerne ville have haft en langt mere menneskelig tilværelse i de forløbne år. Mange er nu nedbrudte og psykisk syge - og ude af stand til at tage vare på sig selv i Irak, i det kaos, som en fejlslagen krig har skabt. En krig uden FN mandat, hvor Danmark var krigsførende nation. Børn er særligt udsatte.. Er ministeren bekendt med, at et barn har mistet livet som følge af kidnapning, efter "frivillig" udvisning til Irak fra Danmark? Ifølge SOS mod Racisme kunne hans mor ikke betale løsesummen.

Apropos penge: Anser ministeren den hjemsendelsesaftale, som de irakiske myndigheder har indgået under stærkt pres i form af trusler om økonomiske repressalier for juridisk gyldig?

Synes ministeren, at det er en etisk forsvarlig forhandlingsform i den givne situation?

Da det kun er integrationsministeriet der kan tildele humanitært ophold undrer det mig, at ministeren ikke føler sig forpligtet til at forholde sig kvalificeret til Red Barnets rapport og til FNs kritik og henstillinger.

Af de 282 tilbageblevne afviste irakiske og kurdiske asylansøgere er 85 født i Danmark. Dertil kommer børn og unge, som ikke er født i Danmark, men som er dansktalende og som går i skole i Danmark. Giv dog i det mindste humanitært ophold til børnefamilierne. Sagerne bør med FNs henstilling og kritik in mente, genåbnes og behandles, da vi som nation har skrevet under på konventionerne. Informationer fra Red Barnet, Amnesty International og andre internationalt anerkendte og troværdige organisationer bør ligeledes indgå i vurderingen.

Venlig hilsen

Johanna Haas

CC: Politiken og foreningen "Et anstændigt Danmark"